

יולי
1948

במשך עשרה ימים גועש קרב אכזרי. בדרום נשברת ההתקפה המצרית הגדולה מול נגבה. ב־מרכז פורצות יחידות של חיל הרגלים והחטיבה המשורית שהוקמה זה עתה (מימין) את קווי הלגיון וכובשים בתנופה את רמלה (משמאל) ואת לוד. ההפוגה השנייה עוצרת את ה־תנופה, אך בדרום לא תמו הקרבות.

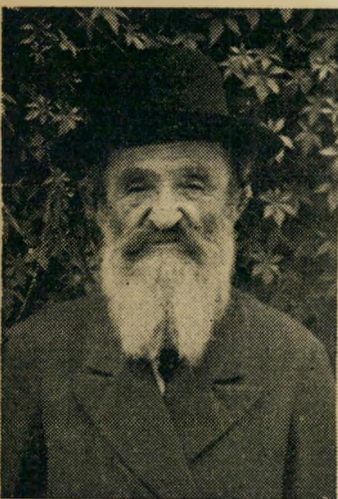

הזקנים יוצאים למלחמה

שוח"י ומאז היה לו, לנאשם הזה, ענין חדש בחיים: משפט, עדים, שירותים, שיחות רעים ועל הכל: הרעיון שהוא נלחם לצדק. והוא הדין בכמה תריסרים מדרי המקום, שכניו של הנאשם במושב הזקנים, שנתנו לו את כל התמיכה המוסרית ועמדו מאחוריו מאוחדים בדעה, כי הצדק עמו. הללו היו מתאספים בבית המשפט, מריחים טבק ומשוחחים ביניהם. ובתים הדיון היו הולכים הביתה, מקום שם חיכו להם הזקנים האחרים והנשים, מלאי סקרנות ביחס למה שארע אותו יום בבית המשפט...

ובכל זאת משהו רקוב?

הפרשה בשלבה הראשון נסתיימה בש־בוע שעבר, כאשר כב' השופט רייכרט

הנאשם דויד שטרנהל
"משהו רקוב בממלכה..."

חייב את שטרנהל בדיון וקנסו בעשר לירות. "מניין אקח עשר לירות?" שאל הנידון ביהודית, והוסיף כי הוא מאמין שבסופו של דבר לא יצטרך כלל לשלם. בינתיים הגיש ערעור.

אלא שבפסק הדין המנומק של השופט, הדגיש ד"ר רייכרט, כי אמנם משהו אינו בסדר בבתי המשפט הרבניים. לדעה זו הגיע השופט אחר שמעם עדויות רבות, שהובאו להגנתו של הזקן. מיששו סיפר שם על 12 לירות, שקיבל רב אחד, עד אחר גילה על התערבותו האישית של הרב הראשי בפרשת גט ומוזנות. אלא שכל אלה, אם גם בית המשפט מאמין בכך, אינם באים להוכיח כי כל בתי המשפט הרבניים במדינה פסולים,

(המשך בעמוד 13)

מזה כמה חדשים תוססים החיים במושב הזקנים בתל אביב בקצב מוגבר. מאז הגיש היועץ המשפטי של המדינה תביעה נגד אחד מדיירי המוסד, הפכו חייהם השקטים והמשעממים של הזקנים לפרשה סוערת ומלאת עניין. ראשית כל — יש לאן ללכת. הכוונה לבית המשפט המחוזי, מקום שם עמד מול כבוד השופט, ד"ר רייכרט, הנאשם, יהודי בן 74 (עד מאה ועשרים), טרדן ורגזן, כדברי כבוד השופט, שנידון בשבוע שעבר לקנס של 10 לירות (בתשלומים נוחים) על שהוציא שם רע לבתי המשפט הרבניים שבמדינה. הנידון הגיש ערעור לבית הדין העליון ואמר לעתונאים במקום: "הצדק מוכרח לנצח". השאלה עתה היא אם ימשיכו תושבי מושב הזקנים בתל אביב לשבת בבית המשפט; הפעם יהיה הדבר קשור בטרדה ובכסף, ולא ברוך אם יוכלו הזקנים לכל הקשיים אשר בהם קשורה נסיעה לירושלים.

דוד שטרנהל הוא יהודי מלא מרץ ואך שערות שיבה מועטות נראות בזקנו אף על פי שנולד ב־1876. את התאריך הזה של המאה הקודמת קבע שטרנהל בעצמו, בתשובה לשאלת ה־שופט, בדבר גילו, (כמה מן הנוכחים הוסיפו במקום: "עד מאה ועשרים") מיד אח"כ הודיע הנאשם, כי הוא יגן על עצמו, אלא שסניגוריה זו העמידה את בית המשפט בפני הכרח — למנות עורך דין מטעם המדינה, מכיון שהנאשם לא הקפיד על הפצדורה והשמיע דברים שלא נבעו במישורין מתוך הביטחון, והוא גם לא הניח לאחרים להשמיע את קולם. ומאז לימד עליו סניגוריה עו"ד מ. כספי, מי שהגן בשעתו על ד"ר גורלי, התובע הצבאי לשעבר, שג' אשם בהוצאת דיבה נגד היועץ המשפטי לשעבר...

המלט בן 74

מה עשה הזקן שטרנהל? בשעתו "היו לו ענינים" עם בית המשפט של הרבנות וכדוגמת המלט הגיע למסקנות. כי משהו רקוב בממלכה זו. הלך והפיץ ברבים את המסקנה הזאת, בפרט בקרב תושבי מושב הזקנים. הדפים מכתב ובו האשים את בתי המשפט הרבניים בקבלת שוחד וכיוצא בזה, וגם שלח מכתב לבית הדין העליון ובו "קבע", כי השופטים בישראל מושפעים מפרו־סקציה. הלך היועץ המשפטי והגיש תביעה נגד הזקן בעוון הוצאת דיבה. במדה שאפשר היה לדון על פי התני הגות הנאשם, לא הודעו שטרנהל מכל הפרשה הזאת. אפשר לומר — ההיפך מזה. "סוף סוף יתגלו כל הפרטים בפומבי" טען בפני קהל ועדה, לרבות עתונאים (אגב, לגבי ראיון עתונאי היה הוא הנוח ביותר מבין "האישים בחד"

יום העצמאות עולה ביוקר

צירור ידיעות מאת שמעון פאמט

אמרו לו, לממונה על חגיגות יום העצמאות בתל־אביב, מר חיים אלפרין: אם תיכשל הפעם, כפי שנכשלה ועדת יום העצמאות בתל־אביב לפני שנה, לא תיוכה שישלחוך בתור "עונש" — לתפקיד דיפלומטי גבוה בפאריס כפי שנעשה עם מר קדר, המכהן כיום כיועץ פוליטי לציר ישראל בצרפת...

* * *

מוזכיר הממשלה, מר שרה, פנה אז כד הממונים על החגיגות בכל הערים בשאלת הדרה: מה המצב? מה הסיו כוויים? היש חשש לכשדון גם השנה? ה"בום" שד החגיגות הכל־יארציות, שעליו מוטלת האחריות הראשית לעריכתן ו...הצחתן ירא קצת, כי הוא כבר הגיע לשלב המשרדי הגבוה ביותר בשירות הממשלה ומה יכול כבר להיות ה"אואנס" שדו במקרה שד כשדון?

* * *

רודפים אחר אלופי צבא ההגנה לישראל בדברי תחנונים שיהפכו לנואמים ומרצים בעתון העתונאים, מי בתל אביב ומי בחיפה, מי בצפת ומי בבאר שבע. עורך עתון העתונאים תובע "לפחות" אלופים, ומן המטה הראשי משיבים: קחו גם קצת "סרנים" וסגני אלופים. אף הם רוצים לדבר, לגאום, להסביר מה זאת עצמאות ישראל. אבל בעלי העסק העתונאי מתעקשים: תנו את אבירי, את צדוק, את שאלתיאל. אפשר גם להסתפק במי־שהיו: גלילי, אלון, שדה, אבל אלופים־אלופים.

תל־אביב וירושלים נלחמו על יגאל ידין. טענה ירושלים: עיר הבירה אנחנו והוא מגיע לנו. השיבה תל־אביב: לכם יש דוד בן גוריון וגם משה שרה, השאירו גם לנו משהו.

* * *

שאליתם: על חשבון מי דורשת באר שבע מוועדת החגיגות לשלוח אליה "לפחות תזמורת אחת, אבל מוזי חרת ואם אפשר עם שנים או שלושה חברי התזמורת הישראלית"? חצקל מ"בסית" הבטיח אמנם לספק למנגנים שיבואו לבאר־שבע מוזנות ואף קינח פעודה עם הגימחה כדת וכדין, אבל מה לקיבה ולתווי מנגינה?

* * *

מורה מכפר ויתקין בא והציע לועדה הצעה: כשם שקיימת הגדה של פסח הנקראת כליל הזכרון ליציאת מצרים, כן יש להתקין מיד הגדה של יום העצמאות ולקרוא אותה בחוג המשפחה ובציבור בערב יום העצמאות. עם זאת בא מי שהציע לחבר שיר־זמזמור בבחינת הימנון עם תיזמור, שיקרא: הימנון יום העצמאות — אך הצעות אלה נדחו בעזותיני הרבים.

* * *

וכדי שהקואליציה הממשלתית לא תתפורר חלילה ערב חג העצמאות בקישר לחגיגות, הסכימו לבטל את ההצעה התוכנית על מרוץ: "מנארה — ירושלים" מחשש חילול שבת בפרהסיא ב...ריצה, רחמנא לצלן, בעוד שהמרוץ: יפו — ירושלים, המתקיים ביום א', אושר לכל פרטיי.

* * *

ולמען תהיה גם מדינת ישראל כולה מאוחדת בשמחת חג העצמאות ישדר "קול ישראל" ביום העצמאות מנגינות ערביות "התולמות את היום", לא רק למען נצרת ועכו, אלא גם למען רבת עמון, עזה ושאר מרכזים ערביים שם מאזינים לשידורי קול ישראל בערבית. בנצרת עצמה יציגו ביום העצמאות, חתם אין כסף, כמו בערים היהודיות, סרטי קולנוע וערכו שם בבתי הספר חגיגות לילדים.

* * *

אם יהיה ברצון הכהונה הנוצרית והסגן הדיפלומטי להשתתף בחגיגות יום העצמאות תינתן להם לכך ההזדמנות ב...תל אביב (במקום בירושלים). יטפל בזאת שוב ראש העיריה שלנו, מר ישראל רוקח ש"ג, גארדן פרטיי" שדו (קרי: נשפ"גן מפואר) ביום א' אחר הצהריים, הזמין גם את אנשי הכהונה הנוצרית ואת הסגן הדיפלומטי, שעריין נמנעים מלחוג רשמית בירושלים.